

телото на Александра та извѣднѣжъ омоломоци силата му, и исчезна даже и гласътъ му, а усещанието много се бѣше намалило, и като почерня за малко послѣ прѣмря. Тутакси обаче, помогна му докторъ Филиппъ и тѣй оздраве. Прочее, слѣдъ като прие добръ здравieto си, прѣстави се прѣдъ любезната си Македонска войска; защото Македонцитѣ непрѣстанно плачеха и малодушествуваха, и всичкото имъ желание бѣше дано да можеха да видатъ здравъ любезниятъ си царъ Александра.

§. 20. Имаше обаче, на онова врѣме въ войската на Дария единъ Македонецъ, нареченъ Аминда, който бѣше избѣгналъ отъ Македония, и знаеше твърдѣ добръ естеството на Александра. Той прочее, като виде Дария че бѣше готовъ да трѣгне и да продължава пѣтуванието си дори до тѣснитѣ мѣста, които се намиратъ между Голѣма и Мала Азия, и да воюва противъ Александра, молеше му се да остане тамъ гдѣто се намираше; а да воюва на отворенитѣ и широкитѣ поляни, даже съ по-малко войска отъ колкото той имаше. Но Дарий отговори че се страхуваше да не би да прѣдварятъ враговетѣ и да избѣгнатъ. „Не бой се, отговори онзи, о царю, колкото за това; защото Александръ ще пѣтува противъ тебъ, а може би че пѣтува.“ При всичко това обаче, Аминда не можа да го убѣди, а стана отъ тамъ Дарий и се устреми къмъ Киликия, но същоврѣменно и Александръ къмъ Си-